Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, Judecător – Martînenco Veaceslav

Dosarul nr. 3r-61/26

2-25177437-02-3r-29012026

D E C I Z I E

16 martie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de SC „DFM" SRL,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 06 ianuarie 2026,

emisă asupra acțiunii în contencios administrativ, intentată la cererea depusă de SC „DFM" SRL împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, Biroul Vamal Centru, cu privire la emiterea ordonanței provizorii,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile din acțiune

La 22 decembrie 2025, SC „DFM" SRL a depus în instanța de judecată cerere împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, Biroul Vamal Centru, solicitând emiterea unei ordonanțe provizorii, prin care să suspende efectele și executarea:

- actului Biroului Vamal Centru nr. 2/24-17482 din 08 decembrie 2025;
- să interzică Serviciului Vamal, Biroul Vamal Centru evacuarea SRL „DFM" din imobilul cu nr. cadastral *****, amplasat pe teritoriul Postului Vamal Leușeni;
- să interzică Serviciului Vamal, Biroul Vamal Centru orice acțiuni ce ar împiedica desfășurarea activității reclamantului în imobil până la soluționarea definitivă a litigiului;
- să mențină status quo-ul contractual și posesoriu până la soluționarea definitivă a cauzei în fond.

În suportul cererii s-a invocat că la data de 15 decembrie 2010, între Biroul Vamal Leușeni și SRL DUFREMOL (ulterior prin acord de cesiune din 11 decembrie 2017 SRL „DFM") a fost încheiat contractul de locațiune nr. 35, având ca obiect transmiterea în posesiune și folosință temporară a încăperii (clădirii) cu suprafața de 305,1 m², identificată cu nr. cadastral *****, amplasată pe teritoriul Postului Vamal

Leușeni.

Prin Acordul adițional din 02 ianuarie 2017, în calitate de locator a fost substituit Biroul Vamal Centru, ca urmare a reorganizării sistemului vamal al Republicii Moldova.

La data de 29 octombrie 2025, SRL „DFM” a recepționat, prin intermediul poștei terestre a Republicii Moldova, un plic poștal ce conținea o notificare pretins emisă de Șeful interimar al Biroului Vamal Centru cu nr. 28/24-15151 din 24 octombrie 2025, prin care se comunica „inoportunitatea prelungirii contractului”. Notificarea respectivă a fost prezentată pe suport de hârtie și conținea doar o reprezentare grafică a unei pretinse semnături electronice, fără ca aceasta să poată fi verificată sau validată.

Potrivit art. 28 alin. (1) și (2) din Legea nr. 124 din 19 mai 2022 privind identitatea electronică și serviciile de încredere, verificarea unei semnături electronice presupune existența unui document electronic, creat și transmis prin mijloace informatice, care să permită verificarea autenticității, integrității și identității semnatarului. Or, documentul recepționat de SRL „DFM” nu constituie un document electronic în sensul legii nu permite accesul la datele de validare ale semnăturii electronice nu oferă posibilitatea identificării certe a semnatarului.

Menționează că potrivit art. 42 lit. a)-e) din Legea nr. 124/2022, un document electronic trebuie să fie creat, expediat și recepționat prin mijloace software și/sau hardware, să conțină semnături electronice verificabile, să permită identificarea semnatarului, să fie afișat într-o formă perceptibilă și să permită utilizarea repetată. Notificarea remisă nu întrunește niciuna dintre aceste cerințe, fiind un simplu înscris pe suport de hârtie care reproduce grafic o pretinsă semnătură electronică, lipsită de valoare juridică, motiv pentru care nu este aptă să producă efecte juridice și nu poate constitui un refuz valabil al prelungirii contractului de locațiune.

Totodată, relevă că poziția SRL „DFM” este întărită de poziția oficială a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova, exprimată, în scrisoarea nr. 17-P-974/25 din 15 decembrie 2025, emisă în exercitarea atribuțiilor sale legale de organ de supraveghere și control în domeniul serviciilor de încredere, potrivit art. 35 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 124/2022 privind identificarea electronică și serviciile de încredere.

În răspunsul comunicat, Serviciul de Informații și Securitate a confirmat expres că în conformitate cu art. 40 alin. (1) din Legea nr. 124/2022, documentul electronic semnat cu semnătură electronică calificată este asimilat, sub aspectul efectelor juridice, cu documentul pe suport de hârtie semnat, olograf exclusiv pe durata în care acesta se menține în forma sa electronică.

Totodată, autoritatea de supraveghere a precizat în mod neechivoc că în situația în care un document electronic este imprimat pe suport de hârtie și transmis prin poștă, acesta devine o simplă copie redată pe hârtie, iar în lipsa autentificării corespunzătoare, nu produce aceleași efecte juridice ca originalul electronice semnat.

Notează titularul cererii că Serviciul de Informații și Securitate a subliniat că

potrivit art. 40 alin. (12) din Legea nr. 124/2022, unei copii pe suport de hârtie a documentului electronic i se pot conferi efecte juridice doar dacă aceasta este autentificată în modul prevăzut de Legislație pentru autentificarea copiilor de pe documentele pe suport de hârtie și conține mențiunea expresă că reprezintă o copie de pe documentul electronic, condiții care nu sunt îndeplinite în cazul notificării remise reclamantului.

Această poziție oficială, emisă de autoritatea competentă în domeniul semnăturilor electronice și al documentelor electronice, confirmă în mod suplimentar și obiectiv că notificarea pretins emisă de Biroul Vamal Centru, transmisă pe suport de hârtie și conținând doar o reprezentare grafică a unei pretinse semnături electronice, nu este aptă să producă efecte juridice și nu poate constitui un refuz valabil al prelungirii contractului de locațiune.

Consideră autorul cererii că la nivelul unei examinări sumare, această poziție oficială consolidează caracterul verosimil și întemeiat al pretenției reclamantului, confirmând existența unui caz *prima facie* împotriva valabilității actului invocat de pârât, în sensul art. 215 alin. (2) lit. a) Cod administrativ și al standardelor europene privind protecția provizorie. Contractul de locațiune nr. 35 din 15 decembrie 2010 conține, la pct. 5.5, o clauză expresă de prelungire automată, potrivit căreia: „Prezentul contract se consideră prelungit de fiecare dată cu încă un termen, în aceleași condiții, dacă Locatarul a notificat în scris Locatorul cu o (1) lună înainte de expirarea termenului prevăzut la pct. 1.2 despre intenția de a-l prelungi. Tăcerea Locatorului se echivalează cu acordul acestuia pentru prelungirea contractului."

Menționează că în aceste condiții, acționând cu bună-credință și diligență contractuală, la data de 29 octombrie 2025, SRL „DFM" a notificat în termen legal și contractual Biroul Vamal Centru despre intenția sa de a prelungi contractul de locațiune, notificare înregistrată la autoritatea pârâtă sub nr. 21378 din 30 octombrie 2025. Până la expirarea termenului contractual, Biroul Vamal Centru nu a comunicat un refuz exprimat în formă legală, fapt care potrivit voinței convenite de părți prin pct. 5.5 din contract, a determinat prelungirea de drept a raportului contractual.

Indică asupra faptului că, după data de 01 decembrie 2025, SRL „DFM" a continuat în mod neîntrerupt, pașnic și public exercitarea posesiei și folosinței asupra imobilului închiriat, desfășurându-și activitatea comercială curentă în. incinta acestuia, fără opoziție imediată. din partea pârâtului, fapt ce confirmă menținerea status quo-ului contractual și posesoriu.

Abia prin actul de evacuare din 08 decembrie 2025, recepționat la data de 11 decembrie 2025, Biroul Vamal Centru a încercat să modifice unilateral această stare de fapt, creând un pericol real și iminent de evacuare, cu consecințe grave și ireparabile pentru reclamant.

Relevă că prezenta cerere este întemeiată pe dispozițiile art. 215 și art. 214 alin. (3)-(5), (7) și (8) Cod administrativ, care permit emiterea unei ordonanțe provizorii atunci când există un drept verosimil (*fumus boni iuris*) și un pericol iminent de

prejudiciu (*periculum in mora*).

Dreptul reclamantului asupra folosinței imobilului este verosimil, rezultând din contractul de locațiune prelungit de drept, în temeiul art. 996 și art. 1280 alin. (1) Cod civil și al clauzei contractuale exprese. Măsura solicitată este temporară, proporțională și necesară, având ca unic scop menținerea status quoului până la soluționarea definitivă a litigiului pe fond. I.

În sensul art. 215 alin. (2) lit. a) Cod administrativ, instanța poate emite ordonanță provizorie dacă, în urma unei examinări sumare, ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată. În prezenta cauză, această condiție este pe deplin întrunită.

Consideră că din actele anexate și din situația de fapt expusă rezultă, fără a fi necesară administrarea unor probe complexe sau interpretări aprofundate, că între părți există un contract de locațiune valabil, care conține o clauză expresă de prelungire automată, formulată într-un mod clar și neechivoc. Totodată, este necontestat faptul că reclamantul a notificat locatorul în termenul contractual.cu. privire la intenția de prelungire a contractului, jar pârâtul nu a comunicat un refuz exprimat în formă legală până la expirarea termenului contractual, ceea ce potrivit voinței convenite de părți, a determinat prelungirea de drept a raportului contractual.

Invocă asupra faptului că în urma unei examinări sumare, instanța poate constata că notificarea pretins emisă de Biroul Vamal Centru la data de 24 octombrie 2025 nu întrunește cerințele legale pentru a produce efecte juridice, întrucât nu constituie un document electronic în sensul Legii nr: 124/2022, nu permite verificarea semnăturii electronice și nu asigură identificarea certă a semnatarului. Această concluzie rezultă direct din forma documentului, fără a fi necesară administrarea unor probe suplimentare.

În aceste condiții, fără a intra în analiză de fond a litigiului și fără a anticipa soluția definitivă, instanța poate constata, cu un grad suficient de verosimilitate, că pretenția reclamantului cu privire la existența și valabilitatea dreptului său de folosință asupra imobilului este întemeiată, îndeplinind astfel cerința prevăzută de art. 215 alin. (2) lit. a) Cod administrativ.

Consideră că emiterea ordonanței provizorii în prezenta cauză este strict necesară pentru prevenirea unui prejudiciu iminent, grav și dificil sau, imposibil de reparat, în sensul art.215 alin. (2) lit. b) Cod administrativ. Necesitatea emiterii ordonanței provizorii rezultă din riscul real și iminent ca executarea notificării de evacuare să producă reclamantului un prejudiciu grav, ireversibil și imposibil de reparat prin simpla acordare a unor despăgubiri bănești.

În cazul în care Biroul Vamal Centru ar proceda la executarea notificării de evacuare, SRL „DFM” ar fi lipsită imediat de posibilitatea de a-și desfășura activitatea comercială, ceea ce ar conduce inevitabil la concedierea angajaților, cu consecințe sociale și economice directe, care nu pot fi remediate ulterior, nici măcar în ipoteza admiterii acțiunii pe fond. Totodată, evacuarea într-un termen extrem de, scurt ar

impune demontarea și evacuarea mobilierului comercial și a echipamentelor specializate, bunuri de valoare ridicată, adaptate specificului activității și configurate pentru acest spațiu concret. Transportarea și depozitarea forțată a acestora implică riscuri evidente de deteriorare și generează costuri considerabile, fiind practic imposibilă menținerea integrității bunurilor în condiții de urgență, fără pierderi materiale semnificative.

În incinta imobilului se află, de asemenea, stocuri importante de marfă destinate comercializării, constând în principal din produse cosmetice și de parfumerie, care au termene de valabilitate limitate și necesită condiții specifice de păstrare și expunere. În cazul evacuării, aceste produse nu ar mai putea fi comercializate, iar pe durată judecării cauzei pe fond termenul lor de valabilitate ar expira, transformând marfa în, produse nevalabile și generând pierderi integrale pentru reclamant, pierderi care nu ar putea fi recuperate ulterior prin simpla repunere în posesie a spațiului.

Mai notează că pe lângă aceste aspecte, evacuarea ar presupune suportarea unor costuri suplimentare semnificative legate de transportul, depozitarea și paza bunurilor, precum și eventuale penalități față de partenerii contractuali, cheltuieli care ar fi efectuate-inutil, în condițiile în care litigiul pe fond nu a fost soluționat, iar dreptul reclamantului asupra folosinței imobilului este verosimil și bine întemeiat.

Mai mult, întreruperea activității comerciale desfășurate într-un punct de trecere a frontierei ar avea un impact ireversibil asupra poziției comerciale a SRL „DFM”, deoarece specificul activității presupune un, flux de clienți dependent de locație, iar pierderea temporară a acestei poziționări ar conduce la pierderea clientelei și la afectarea reputației comerciale, cu efecte care nu pot fi înlăturate nici în cazul unei hotărâri favorabile pe fond. Prin contrast, menținerea temporară a situației existente până la soluționarea definitivă a litigiului nu aduce niciun prejudiciu autorității, în timp ce executarea imediată a notificării de evacuare ar produce reclamantului prejudicii cumulative, disproporționate și ireversibile. În aceste-condiții, lipsa ordonanței provizorii ar lipsi de efect util dreptul reclamantului și ar transforma eventuala hotărâre pe fond într-una pur teoretică, motiv pentru care intervenția urgentă a instanței este indispensabilă pentru menținerea status quo-ului și pentru garantarea efectivității actului de justiție.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 06 ianuarie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de SC „DFM” SRL împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, Biroul Vamal Centru, cu privire la emiterea ordonanței provizorii.

Pretențiile din recurs

La data de 16 ianuarie 2026 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), SC „DFM” SRL a declarat recurs împotriva încheierii primei instanțe,

solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 06 ianuarie 2026, și emiterea unei noi soluții de admitere a cererii.

În motivarea cererii de recurs s-a invocat că raționamentul instanței de fond este eronat și contrar naturii juridice a procedurii ordonanței provizorii.

Deși instanța a recunoscut corect caracterul sumar al examinării și faptul că nu se prejudecă fondul, aceasta a respins în mod contradictoriu cererea, apreciind că argumentele reclamantului țin de fond și necesită o analiză aprofundată. Or, împrejurarea că anumite aspecte urmează a fi analizate pe fond nu exclude, ci confirmă existența unei aparențe de drept, întrucât orice pretenție verosimilă este, prin natura sa, susceptibilă de examinare și în procedura principală.

Recurentul a subliniat că legea nu impune existența unei nelegalități evidente, ci doar a unor indicii serioase și rezonabile, care în speță rezultă direct din actele dosarului, fără a necesita probe suplimentare, fiind conforme standardului examinării sumare prevăzut de lege. Impunerea unui nivel probatoriu echivalent cu cel din judecata pe fond golește de conținut instituția ordonanței provizorii. În consecință, concluzia instanței cu privire la lipsa aparenței dreptului este neîntemeiată și rezultă din aplicarea unui standard juridic greșit.

De asemenea, s-a arătat că respingerea existenței unui prejudiciu grav și ireparabil este rezultatul unei interpretări excesiv de restrictive, or instanța a limitat eronat noțiunea de prejudiciu ireparabil la prejudicii materiale, viitoare și expres prevăzute, ignorând că acesta include și afectări ireversibile ale activității economice, reputației sau poziției comerciale.

În cauză, executarea notificării de evacuare ar determina încetarea imediată a activității SC „DFM” SRL, pierderea amplasamentului și imposibilitatea reluării activității în aceleași condiții, consecințe ireversibile. Totodată, evacuarea rapidă implică pierderi materiale, deteriorări și concedieri, efecte care nu pot fi remediate ulterior. Prejudiciul este astfel real, actual și iminent, iar instanța a omis analiza efectului cumulativ al acestor consecințe, precum și principiul proporționalității, în condițiile în care menținerea status quo-ului nu prejudiciază autoritatea publică, dar executarea actului produce daune grave reclamantului.

În concluzie, s-a subliniat că executarea înainte de soluționarea fondului ar crea o situație ireversibilă, lipsind de efect controlul judiciar, contrar scopului măsurilor provizorii, prin urmare, concluzia instanței privind inexistența prejudiciului ireparabil este vădit eronată și justifică casarea încheierii.

Soluția instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza înscrisurilor din dosar și a motivelor invocate în recurs în coroborare cu normele legale aplicabile la caz, Completul de contencios administrativ, apreciază recursul ca neîntemeiat și care urmează a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 191 alin. (4) Cod administrativ, Curțile de apel soluționează și cererile de apel împotriva hotărârilor și recursurile împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform art. 194 alin. (1) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Dispoziția art. 243 alin. (1) lit. b), (2) - (4) Cod administrativ stipulează că, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul. Instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

În esență, din actele dosarului s-a stabilit că între Biroul Vamal Leușeni și SRL „DUFREMOL” (drepturile contractuale fiind ulterior cesionate către SRL „DFM” prin acordul din 11 decembrie 2017) a fost încheiat contractul de locațiune nr. 35 din 15 decembrie 2010, având ca obiect transmiterea în posesie și folosință temporară a clădirii cu suprafața de 305,1 m², nr. cadastral *****, situată în incinta Postului Vamal Leușeni, destinată activității comerciale, contractul fiind valabil până la data de 01 decembrie 2025.

Prin Acordul adițional din 02 ianuarie 2017, în calitate de locator a fost substituit Biroul Vamal Centru, ca urmare a reorganizării sistemului vamal al Republicii Moldova.

Prin notificarea nr. de înregistrare 2/24-15151 din 24 octombrie 2025 emisă de al Biroul Vamal Centru, SRL „DFM” s-a comunicat inoportunitatea prelungirii contractului.

Astfel, SC „DFM” SRL a depus în instanța de judecată cerere împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, Biroul Vamal Centru, solicitând emiterea unei ordonanțe provizorii, prin care să suspende efectele și executarea: actului Biroului Vamal Centru nr. 2/24-17482 din 08 decembrie 2025; să interzică Serviciului Vamal, Biroul Vamal Centru evacuarea SRL „DFM” din imobilul cu nr. cadastral *****, amplasat pe teritoriul Postului Vamal Leușeni; să interzică Serviciului Vamal, Biroul Vamal Centru orice acțiuni care ar împiedica desfășurarea activității reclamantului în imobil până la soluționarea definitivă a litigiului; să mențină status quo-ul contractual și posesoriu până la soluționarea definitivă a cauzei în fond.

Potrivit art. 215 Cod administrativ, în cazurile care nu cad sub incidența art. 214, reclamantul poate solicita instanței de judecată care examinează acțiunea în contencios administrativ emiterea unei ordonanțe provizorii. Până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul poate solicita emiterea unei ordonanțe provizorii instanței de judecată la care se va depune acțiunea. Instanța de judecată poate emite o ordonanță provizorie dacă: a) în baza unei examinări sumare,

ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată; și b) emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant. Prevederile art. 214 alin. (3)–(5), (7) și (8) se aplică corespunzător.

Potrivit art. 214 alin. (3)–(5), (7) și (8) Cod administrativ, pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere. Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică. Suspendarea executării poate fi condiționată de plata unei cauțiuni, de îndeplinirea anumitor condiții sau poate fi limitată în timp. Instanța de judecată care examinează acțiunea în contenciosul administrativ poate modifica sau anula în orice moment încheierile privind cererile prevăzute la alin. (4). Participantul la proces poate solicita modificarea sau anularea unei astfel de încheieri ca urmare a schimbării circumstanțelor sau a neinvocării acestora în procedura inițială din motive neimputabile lui. Nu pot fi suspendate actele Băncii Naționale a Moldovei ce țin de domeniul politicii monetare și valutare, inclusiv de măsurile de salvgardare sau măsurile de stabilizare financiară, actele Băncii Naționale cu privire la administrarea specială asupra băncilor referitoare la retragerea licenței entităților supravegheate de Banca Națională, cu privire la inițierea procedurii de lichidare silită a băncilor, actele Băncii Naționale adoptate în procesul de evaluare și supraveghere a calității acționarilor entităților supravegheate de Banca Națională, precum și măsurile implementate de Banca Națională, de administratorul special sau de lichidator în cursul administrării speciale sau lichidării silite a băncii.

Completul judiciar subliniază că instituția ordonanței provizorii pornește de la ideea că necesitatea încetării unei încălcări a legii poate fi atât de urgentă, atât de necesară încât procedurile judiciare îndelungate ar deveni nerezonabile pentru cei afectați și deci instanțele trebuie să acționeze rapid.

Totodată, în conformitate cu articolul 215 din Codul administrativ, ordonanța provizorie este o măsură provizorie dispusă de instanța de judecată alta decât suspendarea actului administrativ atunci când în baza unei examinări sumare, instanța ar ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată și emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant.

Ordonanța provizorie constituie o măsură de protecție provizorie din partea instanței împotriva actelor administrative emise de către autoritățile publice. La rândul său, termenul de „act administrativ” înseamnă orice măsură sau decizie individuală care este luată prin exercitarea autorității publice și care este de natură să afecteze în mod direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor.

Completul judiciar punctează că instanța de judecată urmează să se asigure că, măsurile pe care intenționează să le dispună, sunt suficient de eficiente pentru

atingerea obiectivului lor.

Subsecvent, instanța de recurs reliefează că, art. 215 Cod administrativ, conferă judecătorului o largă marjă de apreciere în exercitarea căreia acesta este abilitat în special, în raport cu circumstanțele fiecărei spețe, să precizeze obiectul și domeniul de aplicare al măsurilor provizorii solicitate, precum și, dacă consideră necesar, să adopte, dacă este cazul din oficiu, orice măsură accesorie care să garanteze eficacitatea măsurilor provizorii pe care le dispune.

Completul de judecată învederează că spre deosebire de examinarea în fond, analiza judecătorească în pretențiile circumscrise ordonanței provizorii este una sumară, adică o superficială analiză judecătorească trebuie să fie suficientă ca să furnizeze concluzii consistente pentru a aprecia temeinicia pretenției revendicate de titularul ordonanței provizorii.

În acest context, nu se impune o examinare profundă și detaliată a cauzei judiciare ci o studiere laconică a pretențiilor reclamantului din perspectiva cadrului normativ invocat și probatoriului prezentat. Examinarea sumară a temeiniciei pretenției presupune atestarea unor fapte de natură să convingă la o etapă primară, că pretenția reclamantului este întemeiată, fără a purcede la examinarea fondului în cadrul dezbaterilor judiciare.

La acest capitol, Completul de judecată notează că din conținutul art. 215 Cod administrativ, se desprind două condiții cumulative ce urmează a fi întrunite pentru emiterea ordonanței provizorii: 1) în baza unei examinări sumare se ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată; 2) emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant.

La caz, se reiterează că pentru a fi posibilă emiterea ordonanței provizorii, trebuie să fie demonstrat că, la emiterea actului nr. 2/24-17482 din 08 decembrie 2025, Biroul Vamal Centru a admis încălcări grave ale legii și din examinarea sumară pot fi deduse suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, precum și iminența prejudiciului ce ar putea fi cauzat reclamantului.

Astfel, cu referire la primul temei prevăzut de legislator – atunci când în baza unei examinări sumare, se ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată, Completul de judecată reține că examinarea cererii de emitere a ordonanței provizorii, nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenței dreptului, în prezenta speță în limitele necesare examinării cererii.

Instanța de recurs subliniază că nu este suficient ca SC „DFM” SRL să afirme existența unor motive de nelegalitate, ci trebuie să ofere unele elemente probatorii, evidente, care fără o cercetare aprofundată să permită formarea unui dubiu asupra legalității actului. Aceste indicii de nelegalitate este necesar să fie evidente, pentru a putea fi identificate cu ușurință la nivelul aparențelor.

În context însă, argumentele recurentului expuse cu referire la emiterea ordonanței

provizorii, nu se referă la aparența de nelegalitate a procedurii de emitere a actului contestat și sau a însăși actului, ci privesc însuși fondul aspectului litigios și reprezintă veritabile critici de nelegalitate care urmează a fi analizate în cadrul examinării fondului acțiunii.

Drept urmare, instanța de fond întemeiat a desprins lipsa suspiciunilor serioase și rezonabile privind ilegalitatea acțiunilor Biroul Vamal Centru, iar în partea ce ține de cel de-al doilea temei prevăzut de legislator în vederea admiterii cererii de emitere a ordonanței provizorii - necesitatea evitării consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant, Completul de judecată conchide că prejudiciu ireparabil presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții, care prin aducerea la îndeplinire i-ar produce reclamantului un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului. Or, prevenirea unui prejudiciu ireparabil presupune evitarea unui prejudiciu material viitor și previzibil, care ulterior, nu ar putea fi îndeplinit, fapt ce la caz nu se atestă.

Sub același aspect, Completul judiciar consideră că argumentele invocate de SC „DFM" SRL în susținerea condiției prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a) Cod administrativ, nu pot fi analizate la etapa dată, acestea urmând a fi cercetate doar la examinarea fondului litigiului.

Prin urmare, aprecierea temeiniciei sau netemeinicia argumentelor părții reclamante, și care în opinia sa, demonstrează ilegalitatea actului nr. 2/24-17482 din 08 decembrie 2025, poate să aibă loc doar la examinarea fondului litigiului, oferind posibilitatea participanților la proces de a beneficia de un proces echitabil, cu dezbateri judiciare pe marginea fondului litigiu, în cadrul căruia fiecare participant la proces va avea posibilitate de a apăra poziția sa procedurală, cu prezentarea probelor relevante.

Mai mult ca atât, în ceea ce privește criticile formulate de recurent referitoare la pretinsa aplicare eronată a criteriului *fumus boni iuris*, acestea urmează a fi respinse ca neîntemeiate, întrucât instanța de fond a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor art. 214–215 Cod administrativ și a respectat limitele specifice procedurii ordonanței provizorii.

Deși, recurentul susține existența unei contradicții în raționamentul instanței, în realitate aceasta a procedat în mod riguros la delimitarea dintre analiza sumară a aparenței dreptului și examinarea fondului cauzei, iar faptul că anumite susțineri ale reclamantului ar putea face obiectul analizei pe fond nu este suficientă pentru a reține automat existența unei aparențe de drept. Dimpotrivă, instanța este obligată să verifice dacă aceste alegații sunt susținute de indicii clare, coerente și suficiente, care să depășească nivelul unor simple afirmații sau interpretări favorabile părții.

De altfel, în speță, instanța de fond a constatat că argumentele invocate de recurent presupun o analiză juridică aprofundată, interpretarea raporturilor contractuale și administrative, precum și eventuala administrare de probe suplimentare, aspecte care excedă standardul de examinare sumară prevăzut de art.

215 Cod administrativ. Prin urmare, concluzia cu privire la inexistența unui *fumus boni iuris* nu rezultă din aplicarea unui standard excesiv, ci din constatarea că pretențiile formulate nu prezintă, la o primă vedere, un grad suficient de verosimilitate juridică.

Suplimentar, interpretarea propusă de recurent, potrivit căreia orice pretenție susceptibilă de a fi analizată pe fond ar constitui automat o aparență de drept, ar conduce la golirea de conținut a condiției prevăzute de art. 215 Cod administrativ, transformând procedura ordonanței provizorii într-un mecanism automat, lipsit de filtrul minim de seriozitate juridică.

În ceea ce privește condiția existenței unui prejudiciu grav și ireparabil *(periculum in mora*), instanța de fond a realizat, de asemenea, o apreciere corectă și conformă cu exigențele legale.

Contrar susținerilor recurentului, instanța nu a limitat noțiunea de prejudiciu ireparabil în mod formalist, ci a constatat că prejudiciile invocate sunt, în esență, de natură patrimonială și susceptibile de reparare ulterioară. Eventuala încetare a activității comerciale, pierderile financiare, deteriorarea bunurilor sau reorganizarea activității economice reprezintă consecințe inerente unor raporturi juridice litigioase și nu pot fi calificate, în sine, drept prejudicii ireparabile în sensul art. 215 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, atât timp cât acestea pot fi compensate prin despăgubiri.

De asemenea, susținerea privind caracterul „*ireversibil*” al pierderii poziției comerciale este una eminamente pripită și nu este susținută de probe concrete care să demonstreze imposibilitatea reală de reluare a activității sau de reparare a prejudiciului pe cale pecuniară. Or, standardul impus de lege presupune existența unui risc real, actual și dovedit, nu a unor eventualități sau scenarii ipotetice.

Instanța a avut în vedere și faptul că executarea actului administrativ contestat se bucură de prezumția de legalitate, iar suspendarea efectelor acestuia prin intermediul unei ordonanțe provizorii reprezintă o măsură excepțională, ce trebuie justificată printr-un dezechilibru evident între interesele părților. În lipsa unei demonstrații convingătoare a unui prejudiciu ireparabil, menținerea efectelor actului administrativ nu poate fi considerată disproporționată.

Totodată, argumentul recurentului cu privire la afectarea dreptului de proprietate în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu este pertinent în această etapă procesuală, în condițiile în care ingerința invocată este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim și poate fi supusă unui control judiciar efectiv în cadrul acțiunii pe fond, ceea ce corespunde exigențelor de proporționalitate.

În concluzie, Completul de judecată conchide că instanța de fond a aplicat în mod corect dispozițiile art. 214-215 Cod administrativ, fără a substitui analiza sumară cu o judecată pe fond, și a constatat în mod întemeiat neîndeplinirea cumulativă a condițiilor privind *fumus boni iuris* și *periculum in mora*.

Din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar

duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ, din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de SC „DFM” SRL.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 06 ianuarie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei